

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2042	Κυριακὴ ΙΖ' [Ματθ.] Β' Κορ. 6,16 – 7,1 1 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἁγιωσύνη

«...ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸν ἀπόστολο. Τί μᾶς λέει ἡ φωνὴ τοῦ αὐτῆ τοῦ ἀποστόλου **Παύλου** ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, τί μᾶς προτρέπει, τί μᾶς συμβουλεύει; Μᾶς συμβουλεύει νὰ μαζέψουμε λεφτά, νὰ χτίσουμε σπίτια - πολυκατοικίες, νὰ γλεντᾶμε, νὰ διασκεδάσουμε, νὰ κάνουμε τὰ κέφια τῆς σάρκας μας; Κάθε ἄλλο. Ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος μᾶς συμβουλεύει ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά· ὁ ἀπόστολος πηγαίνει κόντρα μὲ τις πονηρὲς ἐπιθυμίες, κόντρα μὲ τὰ θελήματα τῆς σαρκός.

Στόχο τῆς ζωῆς μας λέει νὰ μὴν ἔχουμε τὰ ἐπίγεια πράγματα, γιατί «ἐπελθὼν ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται» (Νεκρ. ἀκολ.), ἀλλὰ στόχο τῶν ἐνεργειῶν, τῶν σκέψεων, τῶν συναισθημάτων, τῆς βουλήσεώς μας νὰ ἔχουμε τὸν οὐρανό. Τί πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐπιδιώξουμε ἐδῶ στὴ γῆ ποὺ ζοῦμε; ποιός εἶνε ὁ προορισμός μας, γιατί ζοῦμε; Τὸ λέει καθαρά ὁ ἀπόστολος· πρέπει, λέει, **νὰ γίνουμε ἅγιοι**· «...ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1)· παραπάνω ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιδιώξουμε τὴν ἀγιότητα, νὰ γίνουμε ἅγιοι.

–Ἄγιος σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτόν; σοῦ λέει ὁ ἄλλος· **δύσκολο πρᾶγμα**. Καὶ νὰ θέλω ἐγὼ νὰ γίνω ἅγιος, δὲν μ' ἀφήνουν· δὲν μ' ἀφήνει ὁ διάβολος, δὲν μ' ἀφήνει ὁ κόσμος...

Γιὰ νὰ τὸ δοῦμε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· **τί εἶνε ὁ ἅγιος**, καὶ **κατὰ πόσον εἶνε δυνατὸν** στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νὰ ζήσῃ κανεὶς ὡς ἅγιος, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία.

***

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, τί εἶνε ὁ ἅγιος, ἄς πάρουμε ἓνα παράδειγμα. Ὅταν εἴστε μέσα στὸ ναὸ ῥίξτε μιὰ ματιὰ στὴν ἁγία τράπεζα. Τί εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω; Ἄν μπῆ ἓνας ἄπιστος στὸ ναό, θὰ μᾶς πῆ ὅτι, Ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα εἶνε ἓνα ποτήρι χρυσό... Δὲν εἶνε ὅμως ἓνα ποτήρι χρυσό. Καὶ ποτήρι νὰ τὸ πῆς ἀκόμη, ἀμαρτάνεις. Ποτήρι δὲν εἶνε. Διό-

τι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὸ πήραμε καὶ τὸ βάλαμε ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα, αὐτὸ πλέον δὲν λέγεται *ποτήρι*· λέγεται **ἅγιον ποτήριον**, λέγεται **δισκοπότηρο**. Κατὰ τὴν πίστι μας –ἂν πιστεύης ἔλα στὴν ἐκκλησία καὶ πλησίασε τὰ ἅγια, ἂν δὲν πιστεύης κάτσε στὸ σπιτάκι σου– ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πῆγε μέσα στὸ ἅγιο βῆμα καὶ ἀπετέθη ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα, εἶνε ἁγιασμένο· κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μέσα σ' αὐτὸ ἔγινε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορούμε νὰ τὸ λέμε *ποτήρι*. Ποτήρι μπορεῖ νὰ τὸ πῆ ἓνας ἄπιστος, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ τὸ ποῦμε **ἅγιο ποτήριον**, **ἅγιο δισκοπότηρο**.

Τὸ ἅγιο ποτήριον μποροῦν νὰ τὸ πιάνουν τὰ χέρια μόνο τῶν κληρικῶν. **Πόσο καθαρά, ἀλήθεια, πρέπει νὰ εἶνε τὰ χέρια τοῦ παπᾶ**, γιὰ νὰ κρατᾶνε τὸ δισκοπότηρο! Θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ κατέβῃ ἓνας ἄγγελος γιὰ νὰ κρατᾶ τὸ δισκοπότηρο· ἀλλὰ οὔτε καὶ ἄγγελος δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι· αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ ἐμπιστεύτηκε μόνο στὸν ὀρθόδοξο ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας του! Ἄν πιστεύουμε, ὁ ναὸς δὲν εἶνε ἓνας ὀποιοσδήποτε χῶρος – *ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος*» (Γέν. 28,17), εἶνε φωτιὰ ἐκεῖ! Πόσο καθαρά λοιπὸν πρέπει νὰ ἔνε τὰ χέρια τοῦ παπᾶ, καὶ πόσο κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε καθαρά τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!

Καὶ γιὰ φαντάσου τώρα νὰ πάη κάποιος τὴ νύχτα, νὰ μπῆ στὴν ἐκκλησία, νὰ σπάσῃ τις πόρτες –γιατί θὰ συμβοῦν κι αὐτά, κοντεύουν νὰ συμβοῦν κ' ἐδῶ ὅπως συνέβησαν στὴν ἄ-θεο Ῥωσία– καὶ νὰ πάη μέχρι τὴν ἁγία τράπεζα, ποὺ ἐκεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπᾶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῆ λαϊκός. Ἐὰν λοιπὸν ὑποθέσουμε, ὅτι ἔρχεται κάποιος καὶ παίρνει ἀπὸ τὴν ἁγία τράπεζα τὸ δισκοπότηρο καὶ τὸ πάει – ποῦ· στὴν ταβέρνα, σ' ἓνα καμπαρέ, καὶ βάζει μέσα κρασί, τὸ κάνει **κρασοπότηρο**, τί θὰ γίνῃ; Θὰ φρίξῃ ἡ γῆ· ἀλλοίμονο, φοβερὸ πρᾶγμα!

Καταλάβετε τὸ παράδειγμα; Ἔ λοιπὸν σοῦ λέω – ὄχι ἐγώ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ λέει–, παραπάνω ἀπὸ τὶς εἰκόνες, ἀπὸ τὰ καντήλια, ἀπὸ τὶς καμπάνες, ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, ἀπὸ τὸ δισκοπότηρο, παραπάνω ἀπὸ ὅλο τὸ ναὸ εἶνε – ποιός; Ἐμένα ρωτᾶτε; Εἶνε **τὸ σῶμα σου**. Τὸ κορμί μου καὶ τὸ κορμί σου εἶνε δισκοπότηρο! Κι ὅπως στὸ δισκοπότηρο δὲν μπορεῖς νὰ βάλῃς μέσα ὄ,τι θέλεις ἀλλὰ μόνο τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ στὸ σῶμα σου· κι ὅπως εἶνε ἁμαρτία, βεβήλωσις καὶ ἀσέβεια καὶ ἀπιστία, νὰ κάνῃς τὸ δισκοπότηρο καὶ τὴν κολυμβήθρα ἓνα κοινόχρηστο πρᾶγμα, ἔτσι εἶνε ἁμαρτία καὶ στὸ κορμί σου, πού ἔνε δισκοπότηρο καὶ πολυέλεος καὶ λαμπάδα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃς τὰ κέφια τοῦ διαβόλου.

Νά λοιπὸν τί σημαίνει ἅγιος. Ὅπως αὐτὰ πού ἔνε μέσ' στὴν ἐκκλησία εἶνε ἀφιερωμένα στὸ Θεὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ τὰ πάρῃ γιὰ ἄλλη χρῆσι, ἔτσι καὶ τὸ κορμί μας ἀπὸ τὴν ὥρα πού βαπτισθήκαμε. Προτοῦ νὰ βαπτισθοῦμε τί ἤμασταν; Ἀγγελία τοῦ διαβόλου, **ἀκάθαρτα ἀγγελία τῆς νυκτός**· ἔτσι ἤμασταν. Ἀλλ' ἄς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ Χριστός, ἡ ἀγία Τριάδα. Ἦμασταν ἀκάθαρτα ἀγγελία, πῆλινα, καὶ μᾶς πῆρε ὁ Χριστός, μᾶς βάπτισε μέσα στὸν Ἰορδάνη (Ἰορδάνης εἶνε ἡ κολυμβήθρα), κι ἀπὸ τότε πιά δὲν εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Κώστα καὶ τῆς Μαρίας, ἀλλὰ **γίναμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ**· αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος.

Κι ἀφοῦ ἔγινες παιδί τοῦ Θεοῦ, **τὸ κορμί σου** δὲν ἔχεις δικαίωμα πλέον νὰ τὸ κάνῃς ὄ,τι θέλεις· ἀνήκει στὸ Χριστό, εἶνε σὰν τὸ δισκοπότηρο, σὰν τὴν κολυμβήθρα, σὰν τὸ ναό· **πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς καθαρὸ**. Τί θὰ πῆ νὰ ἔχῃς καθαρὸ τὸ κορμί; Τὰ μάτια σου νὰ μὴν τὰ καρφώνῃς στὴν ὀθόνη, στὸ πανί τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ βλέπῃς τὰ αἰσγρά· τὰ αὐτιά σου νὰ μὴν τὰ τεντώνῃς ν' ἀκοῦς τὶς βρωμιές τοῦ κόσμου· τὴ γλῶσσα σου νὰ μὴν τὴ μολύνῃς μὲ βλαστήμιες, κουτσομπολιά, κατακρίσεις κ.λπ.· τὰ χέρια σου νὰ μὴν τ' ἀπλώνῃς νὰ κλέβῃς καὶ νὰ κάνῃς ἀτιμίες· τὰ πόδια σου νὰ τρέχουν ὄχι δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία. Καὶ τὸ σπουδαιότερο· **τὸ μυαλό, ἡ σκέψι, καὶ ἡ καρδιά σου** νὰ μὴν εἶνε ἓνας σκουπιδότοπος πού πετᾶνε ὄ,τι νὰ ἔνε, ἀλλὰ νὰ τὰ κρατᾶς καθαρὰ, πιὸ καθαρὰ κι ἀπ' τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ σου. Τὰ πάντα καθαρὰ, καὶ προπαντὸς ἡ σκέψι, τὸ μυαλό, ἡ καρδιά. Ἄμα τὸ πετύχῃς αὐτό, τότε εἶσαι ἅγιος.

Εἶνε εὐκολο; Γιὰ προσπαθῆστε μιὰ μέρα νὰ κρατήσετε τὴ σκέψι σας καθαρὴ. **Περνᾶνε λογισμοί, σὰν τὶς σφίγγες** πού πέφτουν πάνω στὸ σκουληκιασμένο σάπιο κρέας· λογισμοὶ αἰσχροὶ

(πορνείας, μοιχείας, ἀσελγείας...), λογισμοὶ κακίας - μοχθηρίας (περιφρονησεως, κατακρίσεως, θυμοῦ, ἀντιπαθείας, μίσους, ἐκδικήσεως, ἀδικίας, ἀπάτης, ψεύδους, κλοπῆς...), λογισμοὶ ἐγωιστικοὶ (ὑπερηφανείας, φιλοδοξίας, ἀνθρωπαρεσκείας, ματαιοδοξίας, ἐπιδείξεως...). Πλήθος λογισμοί, πλήθος σφίγγες, πού ἂν δὲν τὶς διώχῃς θὰ κάνουν φωλιά. Γιὰ προσπάθησε νὰ τὶς διώχῃς, γιὰ βάλῃς φωτιά νὰ κάψῃς τὶς σφιγγοφωλιές αὐτὲς πού ἔνε μέσ' στὸ νοῦ σου καὶ νὰ κρατήσῃς τὸ μυαλό σου καθαρὸ. Μπορεῖς; Δύσκολο.

Δὲν σοῦ λέω κ' ἐγώ ὅτι εἶνε εὐκολο· **δύσκολο εἶνε, μὰ ὄχι καὶ ἀδύνατο**. Γιατί τί λέει τὸ Εὐαγγέλιο· «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν*» (Λουκ. 18,27). Καὶ τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ*» (Φιλ. 4,13). Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ **μποροῦμε!** Τί λές; δὲν ὑπάρχει τρόπος, δὲν ὑπάρχει δρόμος νὰ φτάσῃ κανεὶς ἐκεῖ; Ὑπάρχει!

* * *

Ἐλάτε, ἀδέρφια μου, νὰ πάρουμε **τὸ μονοπάτι**, πού ἄμα τὸ βαδίσῃς θ' ἀνεβῆς ψηλά, θὰ φτάσῃς στὴν κορυφή. Καὶ ἡ κορυφή ποιά εἶνε; Ἡ ἀγιότης, τὸ νὰ γίνεσαι ἅγιος. Ποιός λοιπὸν εἶνε ὁ τρόπος, τὸ μονοπάτι αὐτό;

Μᾶς τὸ λέει πάλι ὁ ἀπόστολος· εἶνε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, «*...ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ*» (Β' Κορ. 7,1)· θὰ κατορθώσετε, λέει, νὰ γίνετε ἅγιοι, ἐὰν ἔχετε φόβο Θεοῦ. Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ «*φόβος Θεοῦ*»; Ἐλάτε νὰ τὸν πᾶμε στὸ «*χημεῖο*» νὰ τὸν ἀναλύσουμε. **Ποιά στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ;**

- Πρῶτα - πρῶτα ἡ **πίστις**· πίστις ὅτι ὑπάρχει ἀφέντης, μάτι πού παρακολουθεῖ, ἓνας νοῦς πού γνωρίζει τὰ πάντα καὶ μιὰ μέρα θὰ μᾶς κρίνῃ.
- Ἐπειτα ἡ **ἀγάπη**, πού διώχνει τὸν φόβο τοῦ τιμωροῦ Θεοῦ καὶ φέρνει γλυκεῖα **εὐλάβεια**.
- Ἀκόμη ἡ ταπεινὴ **ὑπακοή** στὸν Κύριο καὶ ἡ πρόθυμη **τήρησι** ὅλων τῶν **ἐντολῶν** του.
- Ὁ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος ἔχει **ἀγνόητα**, ὁ θεῖος φόβος ἀγνίζει τὴν καρδιά του.
- Ὅπου ὑπάρχει φόβος Θεοῦ, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ συναίσθησι τῆς παρουσίας του, καθαρὴ **προσευχή**, καὶ **λατρεία** «*ἐν πνεύματι*» (1ω. 4,24).
- Ὑπάρχει ἐπίσης **εἰλικρίνεια, φιλαλήθεια, εὐσυνειδησία, τιμιότης, σεβασμὸς** στὸν πλησίον.
- Βασικὸ στοιχεῖο τοῦ θεοῦ φόβου εἶνε ἡ **ταπεινώσις** καὶ ἡ **αὐτομεμψία - αὐτοκατηγορία**.
- Ἐνας θεοφοβούμενος Χριστιανὸς ἔχει **ἀκακία**, δὲν κατακρίνει, δὲν καταδικάζει κανένα.

Ἴδου τὸ μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στὴν ἀγιότητα. Τὸ λέει ἡ καρδιά σας; Μπρός, **ἀνέλθετε!**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**